

jættende Fuglekvidder, som om Sommeren kunde holde sit festlige Indtog, hvad Dag det skulde være.

Emanuel fulgte en Sti, der fra Præstegaarden gik over en Række øde Udmarker ud imod Fjorden. Det var just den samme Sti, paa hvilken Frøken Ragnhild plejede at tage sin lille hastige Solnedgangs-Promenade. Dog, herpaa tænkte han ikke, og ikke heller var det netop af den Grund, at denne Sti efterhaanden var bleven ogsaa hans Yndlings-Spaseregang. Naar de begge havde vundet Forkærlighed for den, var det, fordi de her kunde være mest uforstyrrede. I deres Ensomhed søgte de uvilkaarlig endnu ensommere Steder, og paa disse afsidesliggende Marker saaes kun hist og her en lille Hytte og en enlig Bondekarl, der gik og pløjede.

Hver Dag i Vinterens Løb havde Emanuel vandret her i sin lange Frakke og med sin sædvanlige Følgesvend, den sorte Silkeparaply, der efterhaanden var bleven ham uundværlig, næsten som en trofast Ven. Ofte havde han i halve Døgn sværmet omkring mellem Bakkerne og langs den øde Strand uden Maal og Med; og i dette Samliv med Naturen havde han mere og mere fundet en Erstatning for Savnet af menneskelig Omgang. Han havde aldrig før tænkt sig at der kunde være noget saa fængslende ved Synet af en vintergraa Skyhimmels tunge Vandring over Jorden, noget saa betagende ved at lytte til Kragernes vilde Skrig, naar de ved Solfaldstid drog flokkevis hjemad over Markerne. Og den første Lærke! Aldrig kunde han glemme det Øjeblik, da han midt i Ødemarkernes mægtige Stilhed pludselig hørte den lille Himmelklokke kime sommerligt over hans Hoved, mens alt endnu laa stivnet i Vinterdød rundt omkring ham.

Han søgte daglig ned til Stranden, hvor han plejede at opholde sig nogen Tid for at indaande Havfriskheden og iagttage Maagerne, der stumme og urolige kredsede omkring et Punkt i Luften, som om de tav med en vigtig Hemmelighed. Men idag var Stranden tom — Varmen havde drevet Fugleflokkene ud imod Fjordmundingen — og han fortsatte da sin Vandring langsmed Kysten og nød Synet af Fjordens store Flade, hvori Genbo-Landets Fiskerbyer og kratklædte Skrænter pragtfuldt spejlede